

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem
advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2025, č. j. OAM-31/ZA-ZA11-HA13-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou, podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2025, č. j. OAM-31/ZA-ZA11-HA13-2025 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce dle podané žaloby považuje za nesporné, že nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobce ovšem namítá nepřezkoumatelnost úvahy žalovaného, pro kterou mu nebyl udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Posouzení žalovaného v tomto aspektu považuje za nesprávné a nedostatečně podložené, jelikož nereflektuje základní zásady správního řízení, především zásadu materiální pravdy. Dle názoru žalobce žalovaný chyboval, když nepřistoupil k důkladnému výkladu neurčitěho právního pojmu před subsumcí skutkového stavu pod tento pojem. Provedený výklad zároveň považuje za nepřipustně restriktivní.
3. Žalobce dále akcentuje, že jeho situace nebyla žalovaným důsledně zohledněna. Je přesvědčen, že spadá pod důvod hodný zvláštního zřetele. V této souvislosti zmiňuje skutečnost, že v České republice žije dlouhodobě a má zde veškeré zázemí včetně školou povinné dcery. Z toho důvodu shledává dopad neudělení humanitárního azylu za nepřiměřený a požaduje dodatečné posouzení své žádosti v rozsahu udělení humanitárního azylu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní. Při svém rozhodování neshledal naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný si stojí za svým zjištěním, že páteřním důvodem žalobcovy žádosti je legalizace pobytu na území České republiky. Tento závěr opírá o sdělení žalobce v průběhu správního řízení. Žalovaný připomněl, že institut mezinárodní ochrany není pro tento účel možné použít. Žalovaný zároveň podotkl, že ani existence rodinných vazeb nemůže být důvodem, pro který by mělo být žalobci vyhověno. Závěrem žalovaný konstatoval, že své rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentaci nepovažuje za způsobitou zpochybnit důvodnost neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Z toho důvodu navrhnul zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

5. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Dne 8. 1. 2025 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dne 9. 1. 2025 byl žalobce vyzván k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dne 22. 1. 2025 žalobce poskytl údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když uvedl, že do ČR přicestoval letecky v prosinci roku 2001. K tomu žalobce na výzvu předložil svůj cestovní doklad č. X s platností do 24. 9. 2028. Žalobce nikdy dříve ve státech EU nepobýval. Žádost žalobce podal, neboť v České republice žije dlouhodobě. Má zde svou rodinu a dceru. Na zdejší život si zvykl a rád by zde se svou rodinou setrval. Jiné důvody pro podání své žádosti nemá. V průběhu dotazování žalobce připustil, že byl v České republice odsouzen za drogově trestnou činnost a strávil sedm měsíců ve vazbě. Mělo se tak stát v roce 2012. Konkrétní podrobnosti této události si žalobce nevybavuje. Při

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

konfrontaci s informacemi Ředitelství služby cizinecké policie ohledně své trestné činnosti uvedl, že si na to nevzpomíná. Při pohovoru konaném dne 22. 1. 2025 žalobce sdělil, že dříve disponoval povolením k trvalému pobytu, o které přišel po své vazbě v roce 2013. Následně jej získal v roce 2018 zpět, ale krátce poté jej opět pozbyl. Závěrem žalobce uvedl, že ačkoliv dříve požíval pervitin, nyní hodlá žít řádně se svou rodinou a dcerou. Cítí se zdrav a pervitin již neužívá.

7. Spis dále obsahuje rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25. 10. 2024, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, kterým byla žalobci stanovena povinnost opustit území členských států Evropské unie. Ve spise se nachází žalobcův opis z evidence rejstříku trestů, který obsahuje pět záznamů o odsouzení, konkrétně se jedná o odsouzení s identifikátory X. Žalovaný do spisu rovněž založil zprávu o zemi původu ze dne 4. 6. 2024 – Informaci OAMP – X – Bezpečností a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.
8. Dne 18. 3. 2025 byl žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dle úředního záznamu ze dne 24. 3. 2025 se substitučně zmocněný právní zástupce dostavil k seznámení s podklady pro rozhodnutí a vzal si lhůtu na dodatečné vyjádření, v jejímž rámci nebylo žádné vyjádření učiněno.
9. Dne 10. 4. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V odůvodnění žalovaný uvedl, že po posouzení tvrzení žalobce dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu. V průběhu správního řízení z výpovědi žadatele o azyl ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu žalovaný nezjistil, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatele, jak vyžaduje § 13 zákona o azylu. Žalovaný zároveň nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Vycházel přitom z rodinných, sociálních a ekonomických hledisek s přihlédnutím ke zdravotnímu stavu žadatele. Zdůraznil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, přičemž jej lze udělit pouze za výjimečných okolností, čímž rozumí situace, kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. S přihlédnutím k tomu nepovažoval případ žalobce za hodný zvláštního zřetele, nýbrž za zcela běžný. Z toho důvodu se rozhodl tento druh azylu neudělit. S podobným odůvodněním jako ve věci rozhodování o existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neudělil žalovaný žalobci ani doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobce byl v případě návratu do X vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Konečně pak žalovaný neshledal u žalobce existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, a to ze shodného důvodu, jako u rozhodování o azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

10. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
11. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 4. 12. 2025 právní zástupce žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
12. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby.
13. Následně soud k námitkám žalobce blíže přezkoumal posouzení žalovaného k důvodům pro neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu.
14. Podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 1. 10. 2025 *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
15. Podle ustanovení Čl. II bodu 1 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení). *„V řízeních podle zákona o azylu zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně o azylu, ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu.“*
16. Podle ustanovení Čl. II bodu 2 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení) *„Po vrácení věci v řízení zahájeném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona soudem k novému projednání Ministerstvo vnitra postupuje podle zákona o azylu, ve znění účinném ke dni počátku běhu lhůty pro vydání nového rozhodnutí Ministerstva vnitra.“*
17. Podle ustanovení Čl. II bodu 9 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení) *„V řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl.“*
18. V první řadě soud podotýká, že rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Z toho důvodu je však třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel z tvrzení, která mu byla v průběhu správního řízení žalobcem zmíněna. Jedná se zejména o jeho přání žít se svou dcerou v České republice, protože ta zde má trvalý pobyt a je školou povinná. Z podkladů je evidentní, že žalovaný zjistil a následně posoudil rodinou, sociální a ekonomickou situaci žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu, tedy posoudil příhodná kritéria pro udělení humanitárního azylu, neboť při jeho posuzování je třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vycházet z kritérií odlišných od důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, jak toto plyne ze samotného znění ustanovení § 14 zákona o azylu.

19. Žalobce v žalobě ve vztahu k důvodům pro udělení humanitárního azylu namítá nesprávnost postupu žalovaného, kdy v rámci své úvahy neprovedl výklad neurčitěho právního pojmu. V této souvislosti zmiňuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, která tento požadavek dovozuje.
20. Soud se neztotožňuje se závěrem žalobce, že žalovaný neučinil výklad předmětného neurčitěho právního pojmu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu neurčitý právní pojem představovaný „důvodem zvláštního zřetele hodným“ nelze obsahově dostatečně přesně vymezit. (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, či ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28). Soud k tomu dodává, že ačkoliv žalovaný explicitně nevymezil, co považuje za důvod hodný zvláštního zřetele, z jeho odůvodnění lze seznat úvahu, kterou se při interpretaci a aplikaci zákonného ustanovení řídil. Z této úvahy je možné dovodit, že žalovaný za případ hodný zvláštního zřetele považuje situace, kdy by s ohledem na okolnosti případu bylo „nehumánní“ azyl neudělit. Následně s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem neshledal žádné humanitární aspekty, které by bylo možné zohlednit. Vzhledem k popsanému úsudku, který je z napadeného rozhodnutí seznatelný, nemůže soud přisvědčit žalobci v namítané nepřezkoumatelnosti. Podle ustálené judikatury je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Těmito vadami napadené rozhodnutí netrpí.
21. Dále je třeba se věnovat otázce logického postupu a případné libovůle žalovaného při posuzování možnosti udělit humanitární azyl. Klíčovým posouzením je skutečnost, zda žalovaný vhodným způsobem provedl interpretaci neurčitěho právního pojmu a zda je tato interpretace a následná aplikace na skutkový stav racionální. Žalobce jako hlavní důvod své žádosti uvedl, že žije na území ČR již od roku 2001 a má zde zázemí i rodinu. Současně uváděl, že ve X již dlouhou dobu nebyl, zvykl si na zdejší život a nemá představu, co by po svém návratu do vlasti dělal. V tomto ohledu soud odkazuje na již zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a uvedl příklady, ve kterých skutečnostech lze naplnění tohoto pojmu shledat a ve kterých pak bez dalšího nikoli. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí poznamenal, že mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu lze zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele o mezinárodní ochranu, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu. Soud rovněž poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které trvalý pobyt syna stěžovatele na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (např. usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008–52, a rozsudek ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57). Soud se nedomnívá, že by žalovaný při své interpretaci a úvaze, zda žalobci udělí humanitární azyl, naplňoval znaky libovůle. Perspektiva žalovaného na rozhodný neurčitý právní pojem není v rozporu s optikou, kterou vytyčil Nejvyšší správní soud. Se zřetelem k náhledu žalovaného na interpretaci zákonného pojmu, který představuje hypotézu pro udělení humanitárního azylu, a s ohledem na zjištěný skutkový stav, považuje soud za racionální humanitární azyl neudělit.

22. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že se žalovaný řádně a zcela adekvátně zabýval kritérii příhodnými z hlediska udělení humanitárního azylu, přičemž v případě žalobce nebyly shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro který by mu měl být udělen humanitární azyl. Soud proto uzavírá, že žalovaný se důvody pro udělení humanitárního azylu dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně zabýval. Lze se ztotožnit i se závěrem žalovaného o zjevné účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobci byla dne 25. 10. 2024 rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie potvrzena povinnost opustit území členských států Evropské unie. Z jeho podaných výpovědí vyplývá, že účelem žádosti ze dne 8. 1. 2025 je setrvání na území České republiky. Jiné důvody nebyly uvedeny. Za současné situace proto nelze hledat a dotvářet jiná azylově relevantní hlediska, pro která by měla být mezinárodní ochrana žalobci udělena.

VI.

Závěr a náklady řízení

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. prosince 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.